

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Morten Hallager, 1772

Fysiske størrelse | Physical extent:

Dag-Runden : et Uge-Blad.

1772

56 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dag-Kunden.

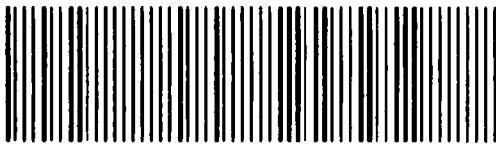
No. 1 = 6.

R66. 1772.

60.-17.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022076338

Dag = Kund en

et

Uge = Blad.

No. I.

Alf dette Ugeblad udgaaer herefter hver Uge et halv Art.

Kiøbenhavn 1772,

trykt hos Morten Hallager boende
paa Nørregade i No. 245. og findes
samme Steds tilkiøb.

Under dette Navn agter jeg hver Løvedag at
lade mine Anmærkninger gaae ud — Jeg
giver mig det Navn: Kunde — uden at Læseren
har nødig at tænke, at det skeer, for at afstvinge
ham det sædvanlige Ord Verda!

At bestemme hvor og hvorom jeg vil rundere,
er for nærværende Tiid umueligt og unødven-
digt —

Alf Frygt for Bagtale, burde jeg vel gjøre
en ordentlig Fortale —

Men det er unyttigt — I det øvrige skal
jeg ærlig holde ved — saa længe jeg kan — skulde
jeg imidlertid lukke Kramboeden til, og Declareere
Fallit, saa veed jeg vist, at jeg ikke har nødig,
at gjøre Fred med mine Subskribentere.

Enhver Riiber er min Læser — Men ikke
 just enhver Læser min Riiber — Ellers blev min
 Forlægger for riig; Men nu til Dyemærket: —

Dag-Runden

Begyndt den 24 Julii 1772.

Hverken vil jeg skrive Catechismus for
 Stats-Mænd — ikke heller holde Dag-Bog
 over det, som gaaer for sig, og ikke gaaer for
 sig — langt mindre spionere om Hemmelighe-
 der — og det i en fremmed Hud — Men Tak!
 allermindst det sidste — jeg vil nok beholde min
 egen Hud, der er nok, som maae miste den allige-
 vel — Ikke uden min Skræder vilde borge mig
 en nye —

Men nok: at jeg hverken hudløs, eller i
 fremmed Hud — vil flaae Huden af min Næ-
 ste — Jeg vil fiænt holde mig i Skindet. — Saa-
 snart jeg lod mig mærke for en og anden, at jeg
 havde i Sinde saaledes at rundere, anmeldte
 sig paa Timen en Hoben, som tilbød sig at gi-
 ve Rapporter, baade til Lands og Bands; ja
 endog nogle Bægtere, som lovede mig, at de,
 som ærlige Folk, (thi det er 30 Bægterne) skulde
 undertiden give en Underretning om en og anden
 Til-

Tildragelse om Matten, naar jeg sover, da de derz imod forlangede intet uden at læse min Dag-Rund uden Penge — Dette har jeg saa vidt accorderet dem, paa de Bilkaar, at deres Mat-Rund maae bringe mig det, som kan staae ved Siden af, hvad mine Dag-Runder rapporterer mig.

Dette anfører jeg her, for nogenledes at give mine Læsere en Slags Efterretning, om hvorledes de efterfølgende Blade blive indrettede. —

Nu begynder jeg da at rundere — Jeg havde en liden Forretning (ikke just paa dette mit Uge-Embeds Begne) i Morges hos en ung Enke —

Det er sandt! er nogen at ynke, tænkte jeg, da jeg kom ind i den første Stue, hvor den salige Mand stod Vita, saa er det visselig de stakfels Enker — Jeg fik ikke Tiid, at komme videre i disse Tanker, da en Person i sorte Klæder med en smuk pudret og net loffet Peruque, i det samme traade ind af Døren. —

Min Læser maa mærke, at jeg havde taget sorte Klæder paa, da jeg vidste, at jeg skulde i en Sørge-Stue — Neppe havde han faaet Dye paa mig, førend han med en dyb Reverence tog ud af sin Barm en indsvøbt Paque da deraf udtrak et i Sølv-Papir indbunden Vers — og

overrafte samme til mig med en Slags Grace —
 Jeg vegrede mig for at tage imod det, undskylden-
 de mig, at jeg ikke var af Sørge-Huusset — Ik-
 ke min Herre! raabte han — O! derfor kan De
 gierne gjøre mine ringe Vers (her bukkede han
 dybt) den Ære at læse dem — Lige fra
 mit Kammer (i det samme reynste han sit
 Hoved i Beyret) og op til Parnassi høye Fjælde,
 har min Vena, metaphorice at tale, sit frie
 Løb — Læs min Herre, jeg beder Dem — Læs
 disse fire Linier! See her! — Hvilke Taaler —

Du selv en sige fand! — nu du er bleeg om
 Næsen —

Din Sieles Egenfkab — Men jeg det vid-
 ne fand —

Du var i Omgang mild — og en i Venfkap
 fræfen —

Derfor man kaldte Dig den allerfrommest
 Mand.

Hæm! hæm! min Herre! disse Dyrer var
 Der just ikke egentlig ved Manden —

Men og lad være at disse 4 Linier

Din Kone elskte du — og altid flittig stræb-
 te —

Du ingen var for nær — i dine Handlinger —

Fremfusende du en, med Skieldts-Ord Næ-
 sten dræbte —

Var ædrue — fort! — for os du et Exempel
 er —

Just

just ikke heller ere saa lige sande da enhver, som
 Fiendte Herr Grob, vel veed langt andet — see
 saa Verset skal jo være fuldt — og
 just at sige Folk saa lige i Dynene — Fort
 Det er en Slags Licentia Poetica som er nu
 brugelig — I det samme blev Døren aabnet —
 Det var den unge Enke —

Stuen blev nu fuld af Poetiske Frieher-
 der — og jeg kan sige, at det var ligesom alle
 Die Muser var kommet der paa Stedet.
 Den unge Enke — tog imod Versene, og Compli-
 menterne sagtedes noget — Imidlertid hun nu
 gik ind i den anden Stue igien, for, mueligt,
 at hente Penge til denne sandrue Poet, saa be-
 tiente han sig af Leyligheden, og smaaesmiskende
 fortalte mig, at hun, over et Aar førend Man-
 dens Død, var alt forlovet. Men læs kun
 min Herre! hvor artig jeg berømmer hende tvert
 imod. See her!

Du sidder forrigfuld — som eenlig Fugl
 tilbage —

Dit Dye flyder bort udi en Taare-Flod —
 Ach! men du hører ey! jeg raader søg en
 Mage —

Dog hvor er den vel — som bliir imod Dig
 saa god

Synes De ikke Her kom Madam-
men — See her sagde Hun — og gav ham 2
Ducater — Gid det havde været — Hun
græd — Her, gjorde denne gode Berse-
kræmmer en forkræffelig Allarm igien —

Endelig forsvandt han i en Hvirvelvind
af Complimenter — Gratulationer — Condola-
tioner — og først og sidst Hyklerier — Jeg for-
rettede mit Vrende til Enken — og gif. —

Om hun faaer den, hun førend hendes
Mands Død har været forlovet med, derom skal
ieg nok rundere — Imidlertid, hvad Poeten
er angaaendes, da kan man ikke forundre sig derover:

Verden vil bedrage og bedrages.

I Henseende til Enken, da maae man ikke heller
meere undre sig over hende — end over en Pige,
som fæster sig bort i Tide, naar hun veed, at hun
skal af Plads. —

Jeg gif i disse Tanker hjem — Mine Spio-
ner (eller Patroller, for at blive i Lignelsen) hav-
de imidlertid bragt følgende Nytt, som den før-
ste Prøve paa deres Duellighed:

Rapport

Til Dag-Runden.

Fæstningen Voluptas (Bellyst) som ligger strax ved Mare Pecunianum (Penge-Søen) skal nu udvides og forbedres med mange og store Omkostninger. — Uarsagen er ellers en Frygt for Krig, hvormed Sapientia (Visdom) har truet hele Schlaraffenland, hvortil ovenmeldte Fæstning er som Nøglen. —

Fra Skallenborg haves, at sammesteds skal opholde sig et Menneſke, som er født i Kiernen-dorf, hvilken uden nogen udvortes Kienderegning skal besidde besynderlige og rare Gaver. Uagtet man ellers i samme Bye gjør stor Bæsen af fremmede, saa er han dog kun bekiendt blandt saa, og det endda af hans egne Lands-Mænd, som boe i en egen Part af Staden, kaldet Mis-undelses Qvarter i Sulre-Gaden.

Sammesteds skal ligeledes et Sladder-Academie være anlagt — Tre gamle Koner lære antagne til ordentlige Lærerinder, hvoraf den eene tracterer Snakfester- og Bagtalelſes-Vidensskaber — den anden læser over Spaae-Logien — og den 3die afhandler de beqvemteste og hastigste Maader at blive gifte paa. —

Her Smidsker, som i lang Tid har tient paa en Herregaard for Hovmester, og det med stor Taalmodighed, da han heller loed sig slaae af Junkeren, end at slaae Junkeren — er nu bleven aflagt med den store og tykke Huusholderske — som i lige saa lang Tid har tient Herren og Fruen troe — og med hende et herlig Levebrød nemlig Opsigt over Skovene — Hjorterne glæde sig nu, da de har faaet en Mand over sig, som er af deres eget Slags.

Sr. Ligefrem er afgaaet med en liden Pension for sin lange Tieneste. Kunde han kun lære af Herr Smidsker at frummes og bøyes, vilde han maaskee med Tiden blive bedre aflagt.

Fyhrbøder-Embedet paa Parnasso — Cancellie-Buds-Betieningen ved Fortuna Expeditionens-Contoir og Pedel-Embedet ved det nye Sladder-Academie — ere ledige. Disse Embeder, som alle andre af deres Slags, ere af gode Jndkomster og lidt Bryderie. Den største Post i deres Embeder er at finde skikkelig hjem om Aftenen og en løbe paa Alfviserne og hvad den mellemste er angaaende, da bestaaer den meest i at sidde paa Gangene og spille Dam med Contoir-Betienternes Dreng, og derved nogenledes vise deres Skiebne, som giver Ansøgninger i Fortuna Cancellie, i det de, naar de først komme til Dams, kan med disse Breffer gjøre nogle Gandens Spring over alle de andre. —

Paa Toldboden ligger et heelt Læs Samvittighed, merket Nathan Lewi og Compagnie — som er ikke bleven indfriet endnu uagtet det har lagt der over 1 Aar.

Monfr. LigeKlog er kommet hjem fra sine udenlandske Reyser — Om hans Faders Brevter havde reyst ud til ham, saa havde han vist ikke endnu reyst hjem til sin Fader.

Herr Grundskielm og hans Secretaire Monfr. Hylker, har pakket ind, fordi enhver fiender dem for vel — Man kunde ellers fiende den første paa det, at han, imod den Tid han vilde reyse af, altiid gif med Støvler og sat sin Hat langt ned i Dynnene. Hvorfor vides ey! — Den sidste fiendte man paa det, at han førte sig tykt op paa andres Bekostning. —

Herr Gammelgiek er reyst paa Landet. Imidlertid vil hans unge Kone betiene sig af Lust-Cuuren i Staden. —

Kløver Knegt er reyst paa Landet med sin Kone, Hierter-Damme, og al sin hele øvrige Familie — da han paa denne Tid ikke har saa travlt — Skulde nogen ellers imod Forhaabning have noget at forrette med eller hos ham da

esper

Expederer hans Fuldmægtig dem til nye, som findes ved Bazet-Bordet baade tidlig og sildig: N. B. Om Aftenen efter 10 er han enten paa Bagsalen, eller og Skudderne ere lukkede, af sine Aarsager.

Herr Stoerpraler og Herr Hielpitrang ere begge døde; ~~Med~~ deres Død er at mærke følgende: Hielpitrang døde af Regresse over at Herr Stoerpraler havde faaet en Hoben Penge af ham, paa sit Land-Gods Broutenhof, i Landskabet Nullendorf — og Herr Stoerpraler døde af Sorg fordi at Hielpitrang var kommen under Beyer med, at bemelte Landskab laae i de uopdagede Lande, paa hiin Side Spitsbergen — og derfor ikke vilde laane ham flere Penge. Den sidste Uges Rente var saa stor, at Hr. Hielpitrangs prægtige Begravelse deraf er bekostet. —

Følgende ere copulerede.

Hr. Forrykt i Blindheds-Gade og Jfr. Gall-giæd i Lobbuus-paa-Strædet. Hr. Svirebasse i Feind-Gaden og Mad. Odeland i Frang-Strædet. Monsr. Dreng i Lamme-Strædet, og Jomfr. Barn i Gaase-Gaden. —

Skifte-Forvalteren i Herr Hielpitrangs Stervboe har funden efter den Afdøde en Hoben Eder og Forpligtelser paa god Betaaling.

Er.

Er. Puf underviser enhver i at gaae ud paa Huf, Stik og Stød — alle de, som har Arme, Been og Halse at miste, vilde behage at indfinde sig hos ham, da han er boende i Træsvist-Gaden.

Oprigtig blaaesuur Melk, blandet Fløde, oliede Caffe-Bonner med flere Sorter fordærvede Bahre ere at bekomme hos Er. Knap-Bægt, boende blandt de andre.

Her Snyder tilbyder alle og enhver Credit paa fornødne Bahre, imod at han seer sig for, og altid skriver med flyttet Grifsel — Siden skal han nok observere det, naar det skal føres til Bogs. Han boer paa Hiørnet af Knapmaals-Strædet, og Skjernæræs-Gaden. —

Et oprigtig Plaster for Liigtorne kan bestømmes paa Indbildnings-Torvet, i Quak-salver-Boutiquen. Men NB. man maa først skicere Liig-Tornen reent af, førend man legger Plasteret paa — Skulde den da, som er troelig, vore ud igien, saa maae man atter skicere den, og saaledes holde ved; og skulde det omfider være forgiæves, saa er det beste Raad, at hukke Taaen reent af — saa forgaaer Liig-Tornen — og saa trykker Skoen ikke heller.

Gode Stofke=Prngl — indlagte Pans-
 der — cyrke og blaae Dyne — blodige Kin-
 der, løse Tænder, gule og grønne Rygge,
 samt ægte Halt das Maul — og kein Raiso-
 niring, faaes daglig, eller rettere aftenlig, hos
 Alloverkængts Fuldmægtig, ved Bazer-Bordet,
 i Klammerie-Straedet.

NB. Sammesteds imodtages ogsaa imod
 en god Latter, hele Næver fulde, af godt Gold-
 og Guld=Gruus til at fylde — Hullerne op
 med, som Tid efter anden kunde ellers kom-
 me i Banterne. —

Gode og velbesatte Lotterie=Sedler, faaes
 i Lokke=Straedet, paa hvis bestemte Udtræk
 den Spillende usynbartlig faaer det Suk 70 Gange
 heralt, som han drog, da han vovede sine
 Penge — og, paa Ubestemt faaer han fem-
 ten Gange saa meget Saab til en anden
 Gang. —

Risshoveder, som taler Poppegøye=Maal,
 og rigtig nok kan vende Dynene i Hovedet,
 stoppede inden i med gode Krollhaar, faaes
 hos Sr. Blutt, hvor Opdragelses=Skiltet sees
 over Dørren, med en Dreng paa, der spar-
 ker efter sin Fader, og spytter paa sin Mo-
 der. —

Paa

Paa Sr. Hielpitrangs Auction bliver en Deel deylige og nette Meubler solgt, mærket: Næstens — de ere vel indpakkede i de forrige Eyerses Sukke, uden om hvilke der er svøbt Haardug — Efter-Auctions-Conditionerne hører Sukkene de forrige Eyere til.

Monfr. Indsigt vil sælge sin hele Forstand — men kunde han faae et Partie Dristighed til Leye, paa en søye Tid, saa vil han iok beholde Forstanden selv. —

NB. Skulde det gielde, tilbyder han sig, at sætte den i Pandt for Ublaadet. Thi mens han bruger Dristigheden, har han ey Forstanden nødvendig.

Herr Skumler, som man kan kiende paa Opplagerne, der ere giorte af Evas Mats Klokke, har Forraad paa alle Slags Critiquer over alle Skrifter — som ere komne og kan komme i Trykken — N. B. Han vil ikke gierne lade dem trykke — Men for et godt Ord kan man faae dem at læse — Han boer hos den Skindhellige Skoeffikker — Han criticerer endog sit eget — Kan man forlange mere!

Herr Følesløs laaner ikke en Skilling ud paa Taarer, om man endog sat ham Eder til Underpandt. — Men paa Guld, Solv — Løsøre og fast Pandt laaner han med Fornøjelse imod ubillig Rente. — Han vil ikke gierne lade nogen gaae fra sig. —

Monfr.

Monfr. Tagop vil gjerne laane hvor og af hvem han kan faae noget, da han agter med første at reyse bort og aldrig at komme igien.

Oldermanden for Jøderne & Sohn har besluttet, ikke at laane ringere ud end 10 Rdlr af gangen. Altsaa maae Pantet være derefter. —

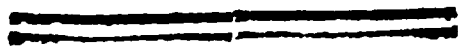
I det sidste stærke Torden, har en Frietænker tabt sin Courage, men han fandt den strax, saa snart Beyret var over. Det er godt at legge en Ting saaledes, man kan finde den igien. —

I dette Øyeblik erfarer vi, at Herr Skumler har tabt sin hele Vittighed, som var indsvøbt i Titelsblade og Fortæler — Imod den Douceur, at faae al hans Værdom at høre af ham selv, beder han Finderen at levere ham dem. —

I ovenanfærte Torden = Beyer er fundet en Samvittighed og 2de Overbeviiisninger. Finderne vil nodig af med dem, da de befunder dem vel ved dem. —

Bæv — Slidder Sladder — Critique = Ondskaber — og opfugt Tøy, er at faae paa behørige Stæder.

Disse ere de første Efterretninger fra mine Spioner eller Natroller — Naar de kommer ret i gang med det, skal de nok blive bedre. —

Dag = Kunden

No. 2.

Fredagen den 27de Julii 1772.

Jeg og mine Patroller har runderet og spioneret retskaffens i denne Uge for at erfare, om vores første Udgave har erhvervet Biesald. Enhver kan sagtens tænke, at vi alle for een og een for alle vare nysgierrige. Imod Formodning har vi dog fundet det vi ønskede paa nogle Stæder; thi hvo vilde vel tænke at behage alle? Slig en Nar burde mishage alle.

Nu vil vi fortælle vore Læsere, hvordan dette løb af:

Min første Patrol, en vittig Karl, som veed at leve, og har været Kammerciener for i de gyldne Tider, kom af en Hændelse ind i en Have, hvor fire Fruentimmere sad og drak Caffe i et Lysthuus. En liden Regn nødte ham til at søge derind. De kiendte ham ikke, altsaa talte de om andre Ting, om det nye udfomne Ugeblad Dag-Kunden.

Denne Dag-Kund sagde een, som havde en nyemodens Soelhat paa, vil vist nok blive lige saadan en som Patrollen — Men Gud trøste ham, om han kommer vore Moder for nær. Har Ma-

sbour nogen Tid læst Patrollen? O ja! svarede
 den anden, undertiden gefaldt den mig overmaa-
 de vel, i særdeleshed naar den var skreven i Avis-
 Stiil. Jeg vilde ønske, at Dag-Runden kunde faae
 saadan en Afstræk, og blive saa længe ved; thi han
 synes at være nok saa niunter — Masoeur har Ret,
 svarede den, som skienkede Caffeen, saa kunde vi dog
 iuuellem faae os en liden Tidsfordriv, og noget at
 læse, som ey overgik vores Forstand. — O! siig
 ikke det min arrige Jomfrue, svarede min Patrol,
 vi have Ugeblade nok alligevel — Allehaande, Af-
 sten-Posten, Spion — — O! tael aldrig om det,
 taabte hun, jeg er tilfreds De selv skriver Spio-
 nen. Men den er for lærd for os — og de andre
 er der ingen Løyer i; det er Under, at De ikke ogsaa
 nævnte Stats-Manden — Men de got Folk skri-
 ve ikke for Fruentimmer. Der var vel et Par
 Gange noget at lee af i Afsten-Posten; men det var
 det ogsaa alt. Men! vil den gode Dag-Rund bli-
 ve ved, som han har begyndt, saa skal jeg rigtig
 nok kiope hans Blade. Ja jeg er selv i Stand
 til at skrive ham et Brev til. Mener Masoeur, at
 han tog imod det — Jo uden al Tvivl, svarede
 min Patrol, han vilde kanskee med stor Vrefrygt
 indføre det iblant sine Esterretninger. O! vidste
 jeg det, sagde hun — Men kom nu Masoeur, lad os
 spadser — Ja nok, nu er Regnen forbi.

Med stor Fornoyelse forsikrer jeg den re Skionne,
 at ville imodtage hendes Brev, ja endog holde
 mig det for en stor Ære.

Paa en Deel andre Steder, hvor vi runde-
 rede i samme Vrinde, have vi just ikke funden saa
 stor

hvem
ste at

slutte
gang

tabt
snart
Ting

har te
blade
al hal
Sind

Sam
ne vil
vel ve

Onds
horig

Spion
i gang

Biesald — Dag-Kunden, hvad Fanden er det for et Dyr, sagde en god ærlig Mand, som just stod nede ved Blade-Boutiquen paa Amager-Torv, da det første Nummer gjorde sit Indtog i den. — Naa! de godt Folk veed ey heller selv, hvad de vil kalde alle disse Ugeblade — See der hvad koster det — 4 Skilling — Gøtts Blik 4 Skilling, hvor maa disse Bogtrykkere og Bogskrivere fortjene Penge. Jeg fortjener ikke saa meget paa 10 Par Sne, som de paa et Skrift, og jeg maa endda give Credit. See der! der er 4 Skilling; men dersom den ikke duer, saa maa Fanden kobe den tiere. Det er sandt, hvor er det at denne Messlinge-Mordere staaer navngivet, det er dog vel meget at navngive nogen. Men kunde man ikke faae et Skrift, som skulde hede Skribent-Morderen, den vilde jeg kobe, for saa vidste jeg, at jeg gav mine Penge ud til Nytte. (Det er en kritisk Skoemager, tænkte jeg.)

I det samme blev den gode Mand omringet af en heel Deel Bekjendtere. Een læste for gode Ord, en anden for 1 Skillings Afgift; og saaledes faaer mange den at læse, men saa giver Penge for den, tænkte jeg.

Den haardeste Læser af alle dem, hos hvilke vi runderede, var Hr. Skumler — Forstræffelig raabte han, de navngiver Folk, og sætter endog deres Kiendemærke. Pr. Iovem! blev han ved at raabe, jeg skal hævne mig og i det Forset løb han ilende hjem, og skrev 3 Ark fulde af bare Critiquer, som med det første vil komme i Trykken. NB. han har ellers ikke læst uden Tittelen og det Avertissement om hans Forstands Fallit; men

Deraf har han alt nok. Skulde nogen befordre Dag-Kundens Undergang, er det vist det Uveyr, hvormed han truer.

Men vi ville ikke gjøre vore Læsere kiedsommelige med at fortælle deres egne og andres Tanfer. Vi vilde begynde, hvor vi slap, og altsaa meddele:

Rapporter til Dag = Kunden

Min ene Patrol har seet den lille Zomfrue, som lader sig see for Penge i Gothers = Gaden. Om hende har vi følgende Efterretning:

S u n e r l i d e n .

Men hvo vil undre sig derover! Hun er jo født i Nyrnberg og altsaa Nyrnberg = Arbende — Hvad gjør ikke Tydskken for Penge!

Gigli var alt for stor, altsaa lod han sig see, for ved sin overnaturlige Størrelse at trække Penge ud af Landet. Catharina Støber er alt for liden, altsaa lader hun sig see; for ved hendes undernaturlige Størrelse at trække Penge fra os.

I den Henseende passer altsaa ikke det Ord = sprog sig: Det er got at være hverken for stor, eller for liden.

Kaar Gigli ikke havde været for stor og Catharina ikke for liden, saa havde ingen af dem fortient Penge for at lade sig see. Jeg tvivler høysig paa, at nogen gav mig 2ß. for at see mig. Evert = imod vil jeg see eller tale med visse, maa jeg give Penge til visse. NB. Disse er af det smaa Slags; men de første af det store Slags.

En Snekker-Svend, hvis Maal tydelig røbede ham, sagde ellers med en høymodig Mine og en halv tydsk Tunge, til min Patrol og til de andre Tilstedeværende: " Daß er nimmernicht solches Wunderwärf gesehen hatte, weder in Drefden, noch in Wien, oder anderswärts. " Men paa Trappen, hvor han taledes sit Moders Maal, soer han: " Alt han, Døvllen riv sæ a, aaller had sied sodan in. " Min Patrol meente i det mindste, at han var fød i Haderslesben langt henne i det hellige rommeriske Rige.

Vi høve sat os for at rundere baade om Skiemt og Alvor. I Folge af denne Plan er min ene Patrol (just den som holdt Samtale med Jomfruerne i Haven.) i disse Dage kommet efter en virkelig Begivenhed med et uhykkeligt Fruentimmer, som jeg ikke kan undlade at meddele den gunstige Læser. Et smukt ungt Fruentimmer, som maaskee ikke saa meget manglede et beqvemt Hierte til at modtage Dydens Gæd, som en god og fornuftig Opdragelse til at gjøre den moder hos hende, blev bekiendt med et ungt Menneske, som havde udvortes Egenstaber nok til at indrage og lokke et ungt Fruentimmer, hvis Uerfarenhed ikke tillod hende, at skye Skallen og lede efter Rierren. Tusinde Umager gjorde ikke det unge Menneske fiedsommelig; men som de vel veed, der har prøvet Virkningen af denne Passion, tvertimod alt mere og meere oppustede den Jid, som ulmede i hans Hierte. Omfider udfandt han et Middel — Det unge Fruentimmers Forældresvare to gamle Folk, hvis Dyne saae aldrig længere efter

andres Ærlighed, end efter deres egen: Det er
 hve at sige, som troede, at andre vare lige saa lidet
 ste i Stand til at bedrage dem, som de andre.

Denne deres Tænkemaade udfandt den un-
 gte Elskere, som, foruden at han af Naturen var
 flut skue, fik 1000de Jndfald, som Kierlighed hjalp
 gan ham at opfinde. Han lod derfor som han op-
 gav alt Haab, ja endog anstillede sig for den un-
 tabt ge Pige selv, som om han af en brændende El-
 snar skere var bleven en sm Ben, der ved Hielp af
 Tin Kierlighed havde fundet saa mange gode Egenka-
 ber hos hende, at han let kunde giøre det lille
 har Skridt, der er imellem en Elsket og en Ven,
 blaf Kort sagt: Forældrene dyssede han i Søvn ved
 al h en forstilt Koldsindighed, og Pigen ved at give
 Tin hende den behageligste Plan til et saa kaldet pla-
 tonisk Benskab. Kan jeg ikke kysse Dem, raabte
 han, som har 1000de elskværdige Egenkaber, uden
 at have andet Dnemærke dermed, end at be-
 pryde Benskabs Tempel?

Med disse skjulte Hensigter, bragte han hen-
 de uformærkt til at vedligeholde sin Kierlighed,
 uden at hun vidste andet Navn til denne Lidenkab,
 Dnt end et smt Benskab. Og under denne Maske før-
 hori te han hende i Bekjendtskab med en Madame, som
 for længe siden havde vendt Dnden Ryggen. Nu
 Spi nærmede han sig til sit Duskens Maal. Han hav-
 i gan de kun givet hende Planen, og de yderste Deele
 af et platonisk Benskab; men nu var den rette
 Venlighed for denne listige, at forklare de vigti-
 gere Punkter i dette latterlige Benskab for denne en-
 foldige Pige, som just i det hun stræbte at drive
 Kierlighed paa Flugten, underholdte den uden
 selv

felv at mærke det. Han udvidede sine Begreber og ligesom han med en lykkelig Behagelighed havde vidst at indprente hende de første Grunde, saa fuldførte han nu ogsaa med en meget heldig Fremgang, sit hele Forsæt. Jeg vil ikke opholde mine Læsere. De som veed hvad den platoniske Kierlighed er for et artig Toffemad behøve ingen nærmere Forklaring, og de, som ikke forstaaer sig derpaa, kan af denne Historie faae Kundskab derom. Jeg vil derfor kun sige kort: At da han havde viist hende de sidste Punkter i dette farlige Benskab, som er understøttet med de meest giennemtrængende Tillokkelser, saa forlod han hende, som en Læremester, der veed, at hans Underviste har ud lært.

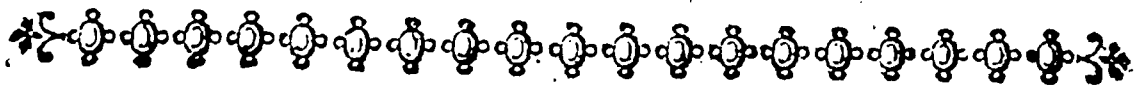
Denne stakkels Pige, som vel mærkede, at denne Punkt var enten ikke at finde i det platoniske Benskab, eller i det mindste ikke burde have Sted der, erfarede omsider, at hendes Læremester havde været en falsk Philosoph.

Men denne sildige Fortrydelse var hende intet uden en nagende Bebrejdelse. Den listige Kone, som havde været et Middel til dette Forsæts Fuldførelse, vilde vise, at hun ikke var Skyld deri. Hun tilbød hende sin Hielp og med de krasligste Løfter forsikrede hende, at hun vidste Middel til at fordrive disse utidige Følger af Benskabet, naar det blev taget i Tide. Hun anbragte hende Exempler og levende Beviser paa hendes Tienstfærdighed. Hun forestillede hende den Skam for Verden; den Brede af hendes gamle Forældre; og endelig de forkræffelige Piinsler, som hun kunde derved undgaae.

Hun

Hun opvakte derved en Strid hos hende imellem de verdslige Fordere og det ævige Tab. Pigens Tilstand havde opvakt hos hende en vis Kleinmodighed; og denne som gjorde hende Fied af Verden hialp hende efterhaanden paa Kundskab om Gud. Men! raabte hun, — jeg giver mig i hans Haand. Neppe havde hun fattet dette Forsæt, førend Belønningen var en Folge deraf. En rüg Mand fik hende at see, han fattede Kierlighed til hende, og begierede hende af Forældrene til Ægte. De vidste endnu ikke af deres Datters Skæbne. De lovede ham hende. Allene hun vægrede sig. Endelig vandt han hendes Fortroelighed ved usinde uforsfækkede Godheder. Hun tilstod hendes Tilstand, med alle dens Omstændigheder. Han elskede hende, og overvandt sig selv i en dyb Glemsonhed om hendes Tilstand, som ikke en utugtig Begierlighed; men en falsk Vens forfælske Garn havde bragt hende i. Hun blev altsaa lykkelig — Om Himlens Straf rammer engang den falske Ven og den listige Medhielperste, Derom skal jeg lade rundere siden.

Til

Den nye Fugle-Konge
Hr. General Eichstedt

Vist, ret og snart Din Konges Naade traf paa Dig,
Fordi Du traf Dem vist, Sam vilde være lita —
Men nu Du Fuglen traf, traf Fugle-Kongens Vrel
Just paa en æred Mand, som dobbelt Baand skal bære
Og slikt et dobbelt Baand Dig dobbelt binde vil
Til dette Sælskab, som ved Dig vil tage til.

Dag = Kunden

No. 4.

Fredagen den 14de Aug. 1772.

L i b e r.

En Fortælling

Liber var født af rige og altsaa anseelige Forældre. Han tilbød sig en fuldkommen Indsigt i alle Videnskaber, for med dem at kunde tiene sit Fædreland, ikke ved menksomme Estergrandskninger og utrættet Slid, men ved sin Faders Penge, som alt havde tilkjøbt ham en fuldkommen Forstand, medens han endnu laae i Buggen: Og da han løb i Overtrækket, syntes de, som vare om ham, at den var alt moden. — Man veed jo, at Mistbænke kan drive Frugterne til Moedenhed længe før Tiden. — Liber vorte til. Hans Forældre døde. Liber var nu, som det Træ, der stod tilforn i en Urtepotte, men bliver siden forflyttet i friere Jord. — Han vidste det, han burde vide, nemlig: At han havde Penge. Han kaldte sine Benner og Beninder tilsammen

og tilkiendegav dem dette, under Vocalerne's høytidelige Klang. Disse drak hans Forstands Belsgaaende, som laae i den store jernbeslagne Kiste; erindrede hans Munterhed, og glemte ingenslunde de ivrigste Onsker om hans behagelige Vittighed, og grundige Indsigter, der var indsvøbt i Prioritet's Rettigheder, og Pante-Obligationer. **Tiber**, som blev kildret ved alt dette, skienkede tidt i og fuldt op, og jo oftere Vinens Bølger spillede paa Glassets Bredde, jo tiere udbasunede hans tilkjøbte Herolder den uforlignelige **Tiber's** herlige Egenskaber. Ingen ung Student kan hoppe gladere, med et herligt Testimonium, fra Skoelen til Academiet, end **Tiber** sprang fra Spisebordet ind i Karetten, med disse oprigtige Benner's ypperlige Bidnesbyrd. — Han kom i Selskaber — Hans Berømmere fulgte ham i Hælene. Her igientog de deres Lovsange. — Og **Tiber** blev snart Sielen i Selskaber. Hvem skinnede herligere end han? — Paa Kiolen vare de prægtigste Monumenter af Guld og Sølvtræsser opreyste for den høye Smag i at klæde sig vel; og Besten bar de tydeligste Beviser om **Tiber's** ædle Hierte og høje Siel.

Bed Caffe-Bordet var **Tiber** den vittigste, og naar han undertiden feylede Indfald, sendte hans Berømmelses Udraabere, som altid holdte sig til ham, anseelig Succurs. Bed Quadrille-Bordet taug baade han og hans Benner. Her klinge de hans Forstand selv — Kort sagt: **Tiber** var Forstandens Mynster og Videnskaberne's Kieles lededegge.

Man

Man maa ikke tænke, at hans Benner vare Hyflere — Nej! Han forstod virkelig en Hoben. Han vidste at damse en Menuet med al den Grace, som udfordres. Han kunde dressere en Hest, og kysse et Fruentimmers Haand, med lige Færdighed og Behagelighed. Han talte flydende Fransk og havde den Fordeel, som mangler mange andre, at han talte igiennem Næsen. En Deel Titzler og Fortaler var han og mægtig: Og hvo vilde vel forlange meer af Tiber, som havde arvet alt det øvrige efter sin Fader?

Førend vi fare fort i Tiber's Historie, maa vi agte, at ligesom Almanakken indrettes efter Benneret, saaledes var ogsaa Tiber's Berømmelse indrettet efter hans Penge. — Da Myndten klingede, klingede hans Berømmelser høyt; — da Guldet skinnede, skinnede hans Forstand stærk og kastede Straaler i hans Benner's Dyne, som derved bleve gandske forblindede. — Bore Læsere slutte altsaa deraf, at da Klängen hørte op, taug ogsaa Sangen; og da Guldet ikke skinnede mere, vare Dynene en heller mere forblindede.

Tiber levede vel og alle hans Benner med ham. Naar Tonden er paa Hældningen, bliver Ollet bærmæt. Neppe begyndte Tiber at vende Bunden op paa sine Penge-Kister, førend hans Benner vendte ham ryggen. — Nu var Tiber klog nok at indsee, at han ingen Forstand havde, og det var den første Gang, at han havde været klog. — Han søgte sine Benner — De kiendte ham ikke; han gik i Selskaberne, de loe ham ud og saag: "Der er kommen et underligt Dyr i vor Herres Have." Nu

Nu vidste Tiber, en hvad han skulde gribe til. Af en Hændelse kom han forbi en Fleske Potentat- inde. — Han var ung og ikke hestlig, hun var gammel og ikke smuk. — Undertiden kan gamle Folk blive i Lysten — Hun gjorde sig bekiendt med Tiber. Han fandt sig i Billighed, og hun gav ham Herredømmet over alle Brynene, Erterne og Flesket. Nu var Tiber bleven klog, som Spekhesker, da han tilforn var gal, som Straae-Junker. Den første Sed, han derfor gjorde i sit nye Embede, var denne: " At hans Benner skulde ikke smøre sig paa Flesket. "

Exempel

paa et slet Gemyt.

August var forlovet med Sophie. Længe havde han gaaet om Borde med hende, inden han vandt hendes Hierte. Kun Dyden var det, der kunde trække Sophies Høragtelse. August laante da en Maske for at forestille en Dydig. Nu var Sophies Hierte hans; men dette var ikke den eneste Banskelighed. Sophies Fader var rig og Adels; men August langt neden for ham. Efter Verdens Fordomme var det altsaa en uovervindelig Banskelighed at faae hans Ja. Et andet Middel maatte derfor optænkes. August forestillede Sophie et. Hendes Dyd stred længe derimod; men August vidste at indflæde dette Forsæt i saa overbevisende Sandheder, at han omfædder overvandt hendes Undseelse. Nu var August

vis

vis i sin Sag. Tiden, som opdager alle Ting, forklarede endelig Sophies Tilstand for hendes bedrøvede Fader. Uagtet det eneste Middel til at give sin Datter sin Ære igien var ham i Haanden, saa troede han dog at forsee sig alt for meget imod sit Adelskab, om han gav hende til ham.

Nu var Sophie dobbelt elendig. August krøstede hende med en overtalende Tunge, at en eneste Omstændighed kunde redde dem. Lad os flygte, raabte, han min Elskeligste, fra en grim Fader og et uretfærdigt Land, som regieres af Fordomme, der, hvor vi ere ubekiendte, skal en lykkelig Forening gjøre Ende paa al vor Kummer.

Sophie var bunden alt for haardt, at hun paa nogen anden Maade kunde reddes. Den, som seer sig næsten opslugt af Bølgernes Rasenhed, griber med største Glæde efter en steil Klippe, uagtet den gruelige Anseende paa en anden Tid kunde afskrække ham. Saaledes var det med Sophie.

Hun overgav sig til Augusts Førelse, og efter at hun havde ikke allene indsamlet sine egne Kostbarheder; men endog taget en Deel Penge fra sin Fader, begav hun sig paa Flugten med ham.

Neppe vare de over Grændserne, førend Sophie erindrede August om sit Løfte. Han opholdt hende en Dag efter den anden og imidlertid betiente han sig af Sophies indsamlede Riggdomme. Disse gave ham den Anseelse, at han kom i Bekjendskab med en riig Kiøbmands Datter i den Bye, hvortil de vare flygtede. Uagtet Sophies Taare, var han nedrig nok, til at give denne Kiøbmands Datter sin Haand, og

det saa hemmelig, at Sophie ikke fik det at vide, førend det var for sildig. Uagtet hendes retfærdige Taarer og haarde Bebrejdelser, var han dog ikke at overtale til i det mindste at give hende nogen Hielp. Som Ubekiendt i et fremmet Land havde hun ingen Tilflugt, som kunde forskaffe hende Ret. Sorg og Fortvivlelse bragte hende til det yderste. Og endelig for at gjøre Ende paa sin Elendighed, gjorde hun Ende paa sit Liv.

Hanen og Ræven.

En Sabel.

En Hane galede engang høyt, og efter sin Sædvane bebudede Dagens Ankomst. En forsulten Ræv, som hørte dette, spurgte: Hvorfor synger du saa høyt o Hane? Jeg forkynder Dagens Ankomst, svarede Hanen. O du Bise, raabte Ræven, som er begavet med saa prophetisk en Aand, at kunde spaae tilkommende Ting, tillad mig uværdige at kysse det Hoved, i hvilket saa højen Gave er nedlagt. Hanen, som blev indtagen af denne Roes, kroede sig ret og med stolte Trin nærmede sig Ræven. Neppe var han Ræven saa nær, at han kunde kysse ham, førend han med et afbeed hans Hoved og siden stillede sin Hunger paa hans døde Krop.

Naar Een ved Smiger vinder dit Behag;
Da allerførst i Agt dig nye tag.

Raps

Rapporter
 til
 Dag-Kunden

Sen vis Gade raabte man forleden, at Fanden var løs. Min ene Patrol var nysgierig, og løb derhen; men da man ret undersøgte Sagen, var det intet andet end en Kone, som præggede sin Mand. — Her var ogsaa Fanden løs!

Jomfrue Doven, som adskillige Gange har forsøgt hvad det er, at være iblant fremmede og paa 3 à 4re Steder har tient over 14 Dage af Gangen, er nu atter kommet hjem igien til sin Moder. Hvorfor skulde den Stakkel blive der? De slemme Folk gav hende aldrig Caffe og Madammen vilde have, at hun skulde staae op Klokken 7 om Morgen, sligt er hun ikke vandt til.

NB. Et Par prægtige Brillen, gode til at sætte paa Næsen, af en Risffen-Snager haves til Forhandling hos Huusholderstuen, som blev gift med Hr. Smidsker (See Dagrunden No. 1.) Hun giver got Risb, da hun just ikke bruger dem nu, siden hendes Mand veed, at han kan takke hende for sin Lykke; og altsaa maa give efter. Hun bekiendtgjør ellers hermed, at hun vil betale den got, som kan giøre et Par smukke Horn til hendes Mand's Pande; men de maa være ligesaa smukke, som de man bruger i Hovedstaden.

Til Beviis paa, at man og kan finde Høflighed iblant gemene Folk, bekiendtgjøres følgende Til-

Dra

Dragelse: En Mand, som vist ikke har havt den franske Drengs Natur, der kan see Vand under Jorden, stødte an paa en Afviser, og da den uforstammede Kendesteen ikke vilde vige, faldt han midt i den. En Forbigaaende vilde hielpe ham op. Denne var meget høflig; men den, der laae i Kendestenen, overgik ham. Mey! Mey! raaber han, i det den anden tog ham i Haanden, det er alt for megen Uleylighed, og i det vilde han hielpe sig selv — Men ach! Han trak derved den anden over Ende til sig i Kendestenen. Var det ikke at betale Høflighed med Urtighed?

JLB. Paa Fornustens Alger har Sædemanden rensat Kornet fra Bynken (et Slags Ukrud) og kastet bemeldte Bynke i en Lade for sig.

Monsr. Rik i Dye lader bekiendtgjøre, at han giver Underretning til alle og enhver, som maatte forlange det, om at gloe Fruentimmerne lige ind i Dynnene, endog under de dybeste Soelhatte og bag de bredeste Bister. Dette vil han lære fra sig for billig Priis; men grovere Uforstammedheder koster mere.

Endskjønt der i sidste No. indsneeg sig den Trykfejl Sire-Sange i Steden for Sirene-Sange, saa erfarede dog min ene Patrol, som rundede i smaae Gaderne: At en lille ung Herre baade blev lokket af Maden og forført af Sangen. Han har gandske vist forstaaet vor Mening uagtet Trykfejlen.

Dag = Runden

No. 3.

Fredagen den 7de Aug. 1772.

Vi leverer her vore Læsere to Breve, som ere os til Hænde komne, med Begiering, at indrykke dem i vore Blade. Det første er fra en misfornøyet Kone:

Min Hr. Dag-Rund!

Hvorledes runderer De? Har De endnu ikke været i de Afkroge, hvor vi stakkels misfornøede Koner boe? Eller mener De, at vi ere ikke værdige nok til at mælde om i Deres Blade? Jo til visse — og for at overbevise Dem, og hele Verden derom, saa behager De, at indrykke dette Brev, i det første Blad muligt er. De maa vide, at jeg er sødt til en bedre Skiebne. Jeg var ikke femten Aar, da jeg forstod baade at spille paa Instrumenter, dandse, snakke fransk, &c. &c.

Kort sagt: Jeg havde en galant Opdragelse, en prægtig Levemaade. Var det ikke nok til at gjøre et riigt Giftermaal? Min slebne Tunge var ik-

Je forderet ved de enfoldige Talemaader, som
 Borger-Folk bruge, endskjønt min Fader var kun
 en Haandværks-Mand, og mine fine Hænder va-
 re aldrig hverteret, vadede, røgede, eller skidne af at
 gaae i Huusholdningen — mit Claveer, min Sil-
 ke Sney-Pude og min lille Fjnette i min Arm, mang-
 lede ikke — og endskjønt Udgifterne i vor Familie
 oversteeg Indtægterne, saa maatte min Fader dog,
 for at føye min Moder og mig, skaffe alt hvad der
 behøvedes; men midt i all vores Herlighed døde
 han — Rettens Midler gjorde deres Skyldighed,
 og vore Creditorer indfandt sig i hobetal. Mit Cla-
 veer, ja min Skøde-Hund havde nær gaaet med
 i Løbet. — En rüg Mand, som havde 3000 Rdlr.
 til gode i vores Sterobod, var den anseeligste Cre-
 ditor — han saae mig, han syntes got om mig og
 tilbød mig sin Haand, uden at betænke mig gav
 jeg ham min igien — Nu kom jeg i Velstand —
 Min Mand var meget hestlig, og af et slet Ge-
 myts-Art. Alt dette vidste jeg. Men jeg var af
 en meget letsindig Tænkemaade, altsaa haabede
 jeg, at Tiden skulde gjøre Ende paa ham. — Det
 første Aar holdt jeg mig; men nu blev Tiden mig
 for lang. Mogle unge Mennesker, som kom i vor
 Huus, fordrev mig Riedsommeligheden.

Min Mands vidtloftige Forretninger tillod
 ham ikke at komme efter denne Tidsfordriv. End-
 delig betalte han Naturen sin Skyldighed, og døde
 meget beleyligt baade for mig og mine Tilbede-
 re. Nu var jeg paa frie Fod. Jeg valgte en beha-
 geligere Levemaade: Friheden og Glæden regiere-
 de i mit Huus. — Jeg havde længe nok været tvun-

gen

gen. Over 10 Tilbedere indfandt sig ved Matsbordet, ved Claveret — Kort sagt hvor jeg var, omringede de mig. Hvilken Glæde! I Særdeleshed indtog en Person mit Hierte, som siden var Marsagen til all min Ulykke. Han listede et Stykke fra mig efter det andet, og da jeg var næsten nøgen, forlod han mig. — endnu var ikke alt mit Haab ude — Jeg havde nogen Skionhed tilbage, og hvad Alderen begyndte, at tage bort, maatte Konsten give mig igien. — En Enkemand, som var min Lige i Alder, loffede jeg ved mine saa Undigheder; men hvor bedrog vi ikke hinanden? — Han troede om mig, og jeg om ham, at der var Midler. Neppe var han kommet ret ind i det, førend han saae, at han var bedraget. Jeg vilde undskyldte mig med, at det ikke gif mig et Haar bedre; men det hjalp ikke, han pryglede mig jammerlig og prygler mig endnu. Har jeg da ikke Marsag at kalde mig den misfornøede Kone. Han har faaet at vide min Levemaade i min forrige Mand's Tid, og den Nar er endnu saa gal, at han vogter mig, som om jeg var en Pige paa 17 Aar, og han veed endnu ikke, at Nødvendighed er en Dyd.

Jeg gjør Dem dette bekiendt, min Herre, for at erhverve Deres Medhold og for at lade hele Verden vide, at jeg er den

misfornøede Kone
Grethe Lings.

Det andet Brev.

Fra en Pige som holdes i Evang.

Min Herre!

Jeg er nu 18 Aar gammel og maa ikke see et levende Mandfolk, jeg maa aldrig spadserer, uden min Papa er med, og han klager altid over, at han har ont i Fødderne. Han gloer saa ilde af et ungt Menneske, som undertiden kommer til os, som om han skulde æde ham — Denne Stakkels er omsider bleven undseelig og tør nu ikke komme til os — Jeg vilde gjerne ønske, at min Herre vilde straffe min Papa i Deres Blode, da jeg haaber, at han nok skammer sig — Den gode Patrol hjalp saa mange i deres Nød i forrige Tider og derfor haaber jeg, at han ogsaa hjælper paa mig. Jeg henlever

Min Herres

beredvilligste Tienerinde

Lotte N.

Rapporter

til

Dag-Runden

Sal-Lotteriet blev trukken i Mandags. Heele Torvet var fuldt af Mennesker. Unge, Gamle, Rige, Fattige; Halte, Lamme, Krumme, biede der paa Lykken. — I Lovises Ansigt var alt Tegn til en tilkommende Ulyksalighed — 2 Rdl. har jeg sat, hvistede hurt til sin Sidemand, der-
paa

paa Kan jeg vinde mange 1000de, naar bare 4re
 Tall kommer ud — En pragtig Saloppe — to
 nye Stads-Klædninger — ja Heste og Bogne —
 Ah Masoeur saa kan vi gaae vore = = = = Nu
 begyndte de at lave til, Lovise var opmærksom —
 Hift stod Elitander. En Terne, raabte han glad,
 faaer jeg i det mindste — derpaa berøver min S**
 — om Skrædderen faaer noget for min nye Klæd-
 ning — Elitander stod nu paa Tæerne, da de be-
 gyndte at blæse — Eraste og Agathe holder hver-
 andre under Armen, og vil være ligesaa sambræg-
 tige, naar nu Tall Lotteriet giver dem alle 4re Tall
 ud; thi derpaa berøver deres Giftermaal. Alting
 hopper i Agathes Liv, det bebuder hende Glæde.
 Nu begynde de at trække — Eraste nærmer sig
 Kredsen, for at være sin Lykke nær, og Agathe iler
 ham i Hælene. Hillemand! Det første Udræk
 er No. 28 — Ach! min søde Eraste! Det er
 vores Nummer, pas kun nu paa! — Ach! —
 Hvad? Ja der er 3 Tall endnu = = = — Nu No-
 = = = Ach! der er jo heller ikke vores — Nu har vi
 kun 2 endnu at haabe paa = = = Men! Nu = = =
 Jeg troer ogsaa — Nu er alt Haabet ude —
 Nu kommer det sidste = = = Ach Eraste! vinde
 vi ikke næste Gang i Altona, saa blive vi ikke
 gifte i Aar.

De vare endda lykkeligere end Lovise, hun
 fik slet ingen ud; og Elitander ikke heller — Han
 bandede Lotteriet og Skrædderen, som vilde sæt-
 te ham i Slutteriet.

Nu blæste de af all Magt — Hvorfor blæse
 de, raabte Elitander? For dem, svarede en,
 der havde faaet en Terne, som har intet vund-

det. De Folk maa jo have noget for deres Penge. Var det ikke nyt nok om Tall-Lotteriet denne Gang? Maar nu Classe-Lotteriet bliver trukken, skal jeg ikke mangle at lade Læserne vide om de, der tabte her, vinde der.

Cajus var aldrig Dreng, førend han blev Karl, dertil var han for fornem. — Hr. Bølonteur gif allerede paa Bertshuuse — og Bansen blev ham en Natur; da han blev ret Karl, som han kaldede det; nu maatte han vel føre sig op. — Spillehuusene forsømte han aldrig — og Contoirene vare undertiden hans afverlende Fornøjelse. Cajus faaer en vis og anstændig Løn: men, han er ikke vandt til at passe paa, og hans Løn er ikke saa stoer, at han kan have sit Udfomsme; — Uhr, Kaarde, Klædninger, det er hans eget, og i Følge deraf, tager han til det; — nu er han næsten nøgen, Penge maa vi have, raaber han. Cajus har lært at skrive; han skriver; — Hvad skriver han? det han ikke burde, just da han ikke gad skrevet det han skulde; — Konsten bestæmmer aldrig Mesteren; men Cajus var ingen Mester; man kom efter ham, men hans Ben fik ham af Bejen; — Saaledes var Enden paa hans høye Bedrifter, som havde lært at give sin Billie Tøynen, da han altid havde været frievillig.

Meget beqvemmere Bagværrelser end tilforn ere at faae til Leje paa stakket Tid, i de nye opbygte Huse i smaae Gaderne; — da de nu ere meget bedre indrettede.

I selv samme Huuse faaes om Usteningen fra Klokkeren, filered Lokke-Mad, sminkede Dyekast, og forfalskede Sire-Sange, alt for sædvanlig Priis.

En lille vakker Herre, saa skaldet som en ung Viibe, blev forleden Usten, i en Trængsel, uformodentlig af med sin lille stive Vidst; — Ingen uberettiget maae kiøbe den, men advares at levere den til ham, da han bruger den selv.

Sr. Skyldig lader herved bekiendtgjøre, at han kan ikke nægte, at han jo er Gud og hver Mand skyldig, og at han og hans Kone lever hver Dag, som Hunde og Ratter: men han vil tillige formoede, at naar den han skylder noget, har godt Pandt, saa kan han gierne lade sig nøye, og naar han slaer ingen uden sin Kone, saa har andre intet nødig, at lade ham sligt høre, da han nok herefter skal vedblive, at arbejnde i samme Laug, som en flink Mand.

Der hvor man kan finde paa alting, har man opfundet tvende meget nyttige Machiner: Den ene et Skib, som kan seyle under Vandet, og den anden en Bogn, hvorpaa man kan flyve i Luften, over 100de Mile i en Time. Begge Dele synes urimelig; men det berøer kun paa Indbildningen, og at man fæster Troe dertil. Det første er ellers beqvemt til at føre contrabande Vahre til Goldboeden paa; og den anden uforlignelig til at smutte bort med, ved Termins-Tid. Dog! vi have dem, som over Vandet kan føre det første behændig nok ind; og vi mangle heller ikke dem, som uden at flyve i Luften, kan smøre Hælene paa den Tid.

Man beskylde Pigerne for den Feil; at de tale ilde om deres Mad-Mødre, — Men Men! — I en Urteboed hvor jeg kober Papier, hørte jeg forleden Dag følgende Samtale, som bevidner tvært imod: Det er et smukt Dyr, sagde en Pige, den Jomfrue som boer ved Siden af os — Hun holder til med den Gamle, som hun er hos. — Forleden laae hun en Lille i hans Seng, som han = = = Det er min S = = = Løgn raabte den anden, som just tiende hos bemældte Jomfrue; (uden at den første vidste det) Jeg maae forsvare min Jomfrue, — det er rigtig nok, at hun er gode Venner med den Gamle, — det kommer ingen ved; men der har en anden = = = Jeg gif — da jeg alt havde nok.

Tanker

om Da og Nu —

I Anledning

af forrige Fugle-Kongens Vers paa Pladen.

Det Da og Nu en bær af Tidens Minde rives,
Men paa Guds Baretægt, som Vandt i Hjertet skrives,
Da Riæts Støtter skiald; — Da Thronen vaklede, —
Nu Herren naadig hialp, og Riget ræddede.

Da du (*) dit første Da i Tidens Bog opskrev,
Bed Arve-Rettahed, vel Christian Konge blev;
Men Nu (**) en frelst Monark, en hævned Magt blev
givet; —
Han i sin Arve-Rett — og vi i Haab oplivet.

Forskjæl paa Da og Nu — som girer Fugle-Baad;
Da fød til Thronen — men Nu frelst ved Himlens Haand.

(*) Da Hr. Urtekrammer Kierumgaard første Gang blev Fugle-Konge — (**) Nu han afløses anden Gang.

Dag = Kundden

No. 5.

Fredagen den 21de Aug. 1772.

Bi skyldte den misfornoyede Kone, og den tvungne Datter, et Svar paa deres Breve, og siden de corresponderede med os, saaledes at alle og enhver maatte være deelagtig deri, saa vil vi paa vores Side ikke heller undlade at meddele vores Svar offentlig.

Madam!

De maa ikke sfiende paa os, fordi vi ikke have været i Deres Gade. Vi ere jo kun Begyndere endnu; men siden De selv gjør os den Ære, at blive kiendt med Dem, kan vi med Billighed ikke undlade, at give Dem vore Tanker tilkiende. Jeg og mine Patroller, som alle ere aabenhjertede Folk, kan forsikre, at vi ikke i Deres Skiebne finde det ringeste beklageligt. Deres nærværende Mand er maaskee ingen Elskere af Fransk, Dans, Musik og Deres oc. Tiderne ere foranderlige — og en Slags Banskelighed underkastede, og vi

E

tvivle

tvivle ikke paa, at de jo med Tiden er ligeledes noget forandret, om ikke i Sindet, saa dog i Skindet. Deres første Mand gjorde dem jo virkelig lykkelig. Hvorfor kunde De ikke skønne derpaa, og lad være hans Gemyt ikke var af det bedste Slags, (som De dog ikke just tydelig beviser) saa burde De overbaaret dermed. At Deres ene Tilbedere forlod Dem, kan vi just ikke roese ham for. Men — saaledes er jo Verden. Vær det med Taalmodighed, at Deres nu værende Mand bevogter Dem saa nøje. Bild Dem ind, at De er 15 Aar. Det er jo de fleste gamle Fruentimres Trost.

Vi slutte, med den Forsikkring, at dersom De ikke er fornøjet med dette Svar, skal vi være betænkt paa et andet, vi ere cc.

Mademoiselle!

Det er afgjort at De lide Uret. Bevar os vel; hvad bilder Deres Papa sig ind; og hvilken en-ensfoldig Raal er ikke ogsaa den Person, som undertiden kom til Dem. De har Ret, at De kalde ham en Stakkel, burde han ikke just blive opmuntret af Bønskelighederne — Men jeg skal give Dem et godt Raad: (thi at sfiende paa Deres Papa tør jeg ikke) Gaae flittig i Kirke — Gjør som jeg siger, der veed jeg dog, at Deres Papa tør ikke nægte Dem at komme; og paa dette Sted er just Kierlighedens Børs. Hvad mener De, at de unge Mandfolk kommer i Kirke for? For at høre Prædiken. Men det har Tid nok,

til

til de, som Deres Papa, faaer Ondt i Fødderne. I ser maa de passe paa, naar Bisterne holdes for Dnyene, da gaaer Bors-Tiden an. Over tusinde Piger, som ikke kunde blive gifte for, bleve strax Koner, da de havde gaaet i Kirke et Fierding Aar. Paa anden Maade veed jeg ikke at hielpe paa Dem. Jeg forbliver ic.

Om Lotterier.

Classe-Lotteriet begyndte at trækkes i Mandags. Vore Læsere ere vel nygierrige for at vide, om Lo vise, Eraste, Agathe, Elitander, og jeg veed ikke selv hvor mange, som tabte i Fall-Lotteriet, fandt her deres Gevinst. Vi ere ikke fuldkommen i Stand til at opfylde denne Passion. Saa meget veed vi til visse, at Lotterie er og bliver Lotterie. — Sandt nok! at der mueligt kan være nogen Forskiel. Haabet, Indbildningen og Taalmodighed troe vi vist, udgør det væsentlige i Lotterierne. Haabet skal sætte i Bærk, Indbildningen drive paa; men Taalmodigheden træde til en anden Gang. For ellers at give nogle Begreb om disse to Slags Lotterier, saa maa vi fortælle vore Læsere to Historier om disse to Lotterier. Det ene, som handler om Classe-Lotteriet, passer rede virkelig hos en vis Collecteur i en aaben Bod hvor en god ærlig, skiont maaskee efter disse Tider Begreb noget ensfoldig Mand krævede en liden Gevinst, som han i dette Lotterie havde faaet ud, men blev ham i Folge Planen nægtet, da den, for Indskud til næste Classe, skulde tilbageholdes —

Manden ivrede sig paa sin Biis meget herover og soer paa sin Jydske, at det var et forunderligt Spil, hvor man ikke maa faae det strax, som man vinder — I sig selv, troer jeg og, svarede min ene Patrol, som just stod derhos, at det falder ligesaa urimelig, som om man i et Bazet-Spil vilde nægte en Puncteur at tage et Kort hjem med en Par à lui; men at Banqueuren vilde forcere hant til at prøve Lykken endnu yderligere, og spende Busen, til den sprang. Hvorvidt det har Grund, eller ey, maa de got Folk vide, som spille i dette Lotterie. Den anden Passage er om Tall-Lotteriet og er endnu saa meget artigere, siden en ensfoldig Bonde traf Tertium Similitudinis temmelig rigtig deri: To Bønder nemlig raisonnerede om Tall-Lotteriets Natur og Beskaffenhed. Hvad mon det er for noget, spurgte den ene: Mon man kan vinde noget, derved? — Ja vist svarede den anden — det er ligesaa vist at træffe Gevinst heri, som om Du iblant 85 hvide Faar vil indlade 5 sorte, og paa et Bæddemaal gribe disse 5 accurat i Mørke. Mon man ikke af denne Lignelse kan udtrække Bævis-paa: At Lotterie er Narverie.

Rapporter

til

Dag-Runden.

ere
bne
neg

Nogle af vore Krigs-Skibe ere nu komne hjem fra Algier; — hvem vil ikke glæde sig derover; — Lykken førte dem ud, og Freden ledsagede

sagede dem Hiem; — men ikke det er her min Sag, — enhver oprigtig finder vel her Marsag til Glæde. Men hør kun fiere Læser! I lang Tid har endeel forlovede Møer (saa vidt jeg veed) ventet med største Vængsel og Smært; — men hvilken Glæde! Nu er deres Haab opfyldt. En utallig Sværm af Tieneste-Piger vrimlede paa Goldboden; — den spurgte om Hans, — den om Daniel, — den om Ernst, — den om = = = ja jeg veed ikke selv. Ah hvilken Glæde! Par om Par hoppede de lige indtil Broffens Boed, — og under Fiolens høytidelige Klang seylede langs af Gulvet, i en Menuet, med Polst ovenpaa.

Jeg kan ikke nægte, at endskiont denne Glæde løb over i fulde Glas af Oll og Brændeviin, saa fandt jeg dog selv en vis Bevægelse i Hjertet, da disse Folk paa deres Maade udtrykte de Bevægelser, som Fornøynelsen opvækker.

Jeg ilede derfra over paa Biinhuset; her fandt jeg mig ikke saa fornøyet. I nogle faa Øyeblik drak Hr. Forrykt over 2 Maaneders Fortienester op; og hans gode Venner seylede nu i Biin for de Penge, han havde fortient ved at seyle i Vand. Det blev ikke derved, men de tog Benen ind af Byen, og jeg blev snarere kied af at følge dem efter, end de bleve kiede af at ravs fra et Sted til et andet.

Et nyt periodisk Oprin gjør en vis Pout. Wende kaabe her i Byen i disse Tider. — Hans Forseelse skal egentligst bestaae i en nedrikt Maade at krybe frem paa. Det var at ønske

at Binden maatte vende sig i en Hast, paa det at hans Raabe kunde vende sig igien; Thi man siger, han retter sig meget efter Beyer og Bind. Man har ellers havt en Eventyrer af samme Slags, som kaldtes Junior Philopatreas; denne endskiont sui Generis, kunde med Rette kaldes Et Junior Philopatreas. Det var i øvrigt at ønske; at naar Raaben blev vendt, Raaben ogsaa maatte vendes.

NB. Her til Byen er ellers ankommet en Person, som, paa det alle skulde kiende ham, har sat Klif paa sig selv, til Tegn at han var den rette.

Paa Gammel Torv var forleden et forskrækkelig Sammenløb af Mennesker; min ene Patrol løb til, og tænkte at faae noget betydeligt Nyt at vide; — men nej! — det var kun en Mand, som Commissaren førte til Raadhuset, fordi man beskylde ham, at han vilde have 2 Koner. — Denne Mand maa vist være meere courasig, raabte en gammel Møder, end jeg; — Jeg har havt en, og jeg takker Gud, at jeg blev af med hende; — Det var en af Fandens 4 Døttre, og Røde Huus-Kors; meere maae de have at bryde Hovedet med, som har 2 paa engang; — Hvorledes ellers denne Sag falder ud, derom skal jeg lade rundere.

Et artig Syn, — en nye Mode, — en herlig Opdagelse maa jeg ellers fortælle mine Læserinder af dets smukke Rion. En lille Skionhed trippede langs af Gaden op ad Bolden, og ned i Kongens Hauge med en hvid Saluppe, som var ziret med
en

en sort Hætte. Tager Skønheder! tager Mo-
den efter denne! — sætter blaae paa røde — hvide
paa sorte — grønne paa chan=chan — (Veders-
Skind) — baade lader det artig, og ikke heller er
det meere urimeligt, end at vores Kion bærer for-
skicellige Kraver paa deres Fragver, eller Eders
grøn Piqvering paa hvide Begeser — (forlad! om
jeg ikke staver Ordet ret). Man seer ellers her
hvad Banen er; — Alle saae paa hende, — ikke
et Vindue var lukket, ikke en Gadedør ledig.

I Søndags var i en vis Gade en forskræk-
kelig Allarm. Hvad mon det er? Har der en
druffet sig fuld? O nej! Det er jo ikke nyt
om Søndagen, det er just den Dag, man har
best Tid dertil — Har der en stiaalet — Nej! om
Søndagen er der ikke Tid til det; thi da skal Ty-
ven hvile ud, og fortære det, han stial hele Ugen —
Hvad er det da? — En Mand slog sin Kone paa
en offentlig Gade — Men det er jo heller ikke nyt —
Jo men! paa en Søndag, Kors! — Jh! hvad
svarede en anden: Er det ikke det samme? Hugge-
ne smage lige got, enten de bekommes paa en Sogn-
eller Søn-Dag, naar de kuns komme af et godt
Hierte.

I * * * Gaden var forleden en skræffelig
Allarm. Mama slog sin Datter. Det er Ret,
den jeg elsker den tugter jeg. — Hvorfor slog hun
hende — Din Sk * f * s! D * * slaae dig, for-
di du ærgrer mig, raabte hun, hvad mener J, blev
hun ved, jeg skieldte hende ud, og Tosen tør skiel-
de igien. — En ærbar gammel Kone, som stod
ved Siden af hende, fortalte: at det var ellers

Ma-

U
fem
saa
ver-
sig-
e at
sige
el-
t er
top-
som-
a v
der-
idn-
Sol-
G

Mamaes Kieledegge; at hun laae i hendes Arm; at — — fort sagt, det var hendes fiere Datter: kun et Par Gange om Dagen, naar Hovedet ey staaer ret paa Mama, og hendes kielne Datter seer suurt, prygl'er hun hende jammerlig. Men det er strax got igien. Jeg vil ingen Øgle = Unge føde op, raaber Mama, naar hun slaaer sin Datter — Du er dog min egen Tøs, siger hun, naar hun klapper hende.

Papa har nu sat store tykke Jern-Stænger i sine Stald-Vinduer; men Gade-Dørs Nøglen og Nøglen til Bag-Laagen har Pigerne. Hr. Søn har nu ikke mere den Umage, at krybe ind og ud af Vinduerne, paa Hjælene af Gaards-Karl'en, siden Pigerne lukke ham ud af Laagen. Er det ikke en forsigtig Fader? Og hvem kan vel andet end roese Sønnens Lydighed; og Pigerne's Troeskab.

Stiosus Weirgreiff har i sit tomme Hoved anlagt en hypperlig Project = Fabriqve, hvor man kan bekomme baade vaade og tørre Bahre, i store og smaae Qvantiteter; — Han recommenderer sig til det smukke Kion, til unge Sønner, som mangle Penge — og til Enker, som gierne vil giftes — 2c.

P. S. Han har og nu en Maritets-Riste, i hvilken man for 2 Skilling kan faae at see: Hvem der har Ret eller Uret; enten Forfatterne af den Dramatiske Journal eller deres Modstandere. — Siden det just nu er i Hundedagene, saa mener han, at denne Tidsfordriv vel kan være Pengene værd.

Dag = Kundden

No. 6.

Fredagen den 28de Aug. 1772.

Vi have nu allerede leveret vore Læsere fem Nommere af disse Blade, og i den Tid saa flittig som mueligt runderet, for at erhverve os Kundskab om de Tilfælde, som maatte synes værdige her at indrykkes. Vi vilde stræbe at opfylde Patrollens Hensigt, at skiemte og sige Sandhed. Enten Tiderne nu ere forandrede, eller vi i dem, kan vi ikke for vist sige. Sandt er det, at Mangel paa Læsere næsten nødte os at stoppe. Hvor ugierne vilde vi det, da vi saa got som nyelig har begyndt?

Hadde vi kun saa mange Læsere, som vi have Nytt til dem, hvor vilde vi da ikke runderet med Fornøielse? Imidlertid overlade vi os endnu nogle Gange til vore skionnende Læsere, og i Følge deraf denne Gang meddele:

En merkelig Historie

om

En Halv Skilling.

Denne halve Skillings Historie synes vel ikke at være en halv Skilling værd, som man siger; men i sig selv er den dog om ikke mere, saa dog værd at læse. Naar den just egentlig er bleven det den er, kan man ikke saa lige berette. Saa meget er dog vist, at der staaer et dobbelt F5 paa den: Dens Historie begynder egentlig fra dens Midde-Alder; thi hvad der tilforn er hendtes den, er ubevidst, da den nof, som troeligst er, har før den Tid lagt paa en Kiste-Bund, thi man seer af Beretningerne, at den kom fra en gammel maver Mand, som gav den til en fattig Kone paa Gaden en Dag, da han havde været i Kirken. To Dage derefter profiterede han paa et Huus, som han solgte efter Dom og Udlæg for en, som ikke kunde betale sine Renter, 150 Rigsdaler, og det var i de to Dage, han grublede over, at han havde givet sin Halv-Skilling ud. Den fattige Kone gif imidlertid den hele Dag med den i Lommen og det havde faldet en Halv-Skilling tungt og fiedsommeligt at ligge saa allene, dersom der ikke inden Aften havde kommet flere, som gjorde den Selvfab. Ibland andre kom der en stor Rigs-Ort i Lommen, hvor Halv-Skillingen laae, og da de kom ret i Snak sammen, blev de saa fortroelige, at Rigsorten fortalte, at den var kommen i denne Lomme ved Hielp af den fattige Kones

Kones Datter, som hos en fornemme Monsieur — — den fik ikke mere sagt; thi nu vare de alt hiemme. Dog hviskede den til Halv-Skillingen, jeg har endnu en Kammerat; men den beholdt Datteren i sin Lomme. Da de nu som sagt er var kommen hjem, tog den Fattige alle sine Penge op, som med Rigsorten beløb sig til 2 Mk. 9½ B. Hun mynstrede sine Penge, som den bedste Hver-
ver kan overse sine Rekruter, og efterat hun en lang Tid havde talt dem over, besluttede hun at vilde have en Pegel Brændeviin. Datteren, som havde havt Umagten med Rigsorten, soer paa, at hun vilde have Caffe. Derover kom et blodigt Slagsmaal, og endelig vandt den sidste. Nu kom vores Halv-Skilling paa Theehuset, for en halv Fierding Caffe. Efterat Caffeen var veyet paa et halv Rod nær, saa blev den smidt igiennem Sprekken ned i Skuffen. Her laae den Stakkels Halv-Skilling længe, og blev ofte stødt og puffet af sine Kammerater og andre, som regnede overflødig ned paa ham. Endelig blev han forløst fra dette Fængsel, et Par Dage derefter, og iblant andre Penge givet igien for en Rigsdalers Seddel. Nu kom den i en god Eynes Haand, hvor den aldrig fattedes Selskab. Der var nemlig en Pige, som hver Gang hun byttede Penge for sin Husbonde, tog altid et Par Skilling fra, og soer fiden paa, at det var dens Skyld, som havde byttet. Her laae den atter nogen Tid, og kom endelig en Aften ud af et Vindue, tilligemed nogle andre, og et godt Stykke roged Riød, som er stor før Karl imodtag. Denne Karl beholdt der

ikke længe, men gav den strax ud hos en Brændevinsmand, som Dagen derpaa førte den til en Urteboed. Her havde den bleven liggendes længe, men en Hændelse førte den bort. Urtekræmmer-Drengen nemlig, som skulde give Penge igien, vilde smøre en reducered Tossilling paa en Pige; men hun saae sig alt for vel for, og altsaa maatte han completere Halvanden-Skillingen med vores Halv-Skilling. Dagen derpaa, som var en Søndag, blev den givet i Tavlen; men der laae den ikke længe; thi da Tavlen passerede 2 Rader Stoele, saa blev den tilligemed nok en Halvskilling taget igien af en, som laae kun en Skilling igien; thi NB. han gav kun for et Syns Skyld, og for ikke at affpise Klokkeren med et Mik. Denne, som var ligesaa gudsfrygtig som gavmild, gif lige fra Kirken hen til en Reglebane, hvor han tilligemed en Hoben andre Penge tabte sin Halvskilling. Den, som havde vundet disse Penge, forsøede sig derpaa bort, og af en Hændelse gif ned ved Blaas Taarn. Her blev han medlidende over Fangerens Sang, og siden han dog havde vundet saa mange Penge, gav han just Halvskillingen i en Skindpose. Her blev den til Aften, da Fangen gav den til en Kone, som hentedede ham graae Erter, siden det var Søndag. Men Konen, som forstod Rummelen, kiøbte ham for halvanden Skilling, og slog Band i for den halve.

Da nu en halv Skilling var kommen til Markedetenteren, forblev den der noget — men blev næste

Torves

Torsdag derpaa udgivet for endeel Grønkaal, hvor imellem en langt større Quantitet Mæller og anden Ufrut blev mængt; — Thi hvorledes skulde ellers denne gode Mand holde det ud! — Hos Amager-Konen blev den kun til imod Aften, da hun, førend hun gik hjem, gav den ud til en halv Fierding Caffee. Hos Caffee-Manden blev den ikke heller ret længe, men, til at bytte andre Penge, kom atter i Hænderne paa en gammel Kierling, som købte for en halv Skilling Thee. — Denne gamle vilde giemme den ved en Mængde andre i en skiden Klud, men hendes Bertindes Søn, en lille frisk Fyhr, sparede hende Umagen, og lussede den til sig. I hans Hænder blev den stakkels Halvskilling meget forslidt, ved at spille Skorsteen, indtil endelig en Soldat gav Drengen og de andre hans Cammerater Drefigner, og fratog dem baade den og de andre Halvskillinger. Nu var Halvskillingen i militairiske Hænder.

Soldaten var vandt til at pudse; — Han forsøvede Halvskillingen med det samme Qveg-sølv, som han pudsede sine Knapper; den saae nu anderledes ud. En Aften i Tusmørke vilde han give den ud for en 8 Skilling, men Berten var forsigtig, han tændte Lys og stilltiende tog han et Søm og en Hammer, og ved at nagle den til Disken sagde han, du skal nu ikke narre flere; — Soldaten tog slunt-bret Døren i Haanden uden at sige Farvel, og den stakkels Halvskillings Historie har hermed (som Læseren selv kan tænke) Ende.

En Fabel

Skildpaden og Ornen.

En Skildpade gjorde engang Fællesskab med en Orn, og iblandt andet spurre ham, om han ikke, ligesom han, kunde komme til at flyve? Ney! sagde Ornen det er umueligt — Ja ligesaa umueligt, som om jeg vilde trage efter dine Egenheder; — O jo! svarede Skildpaden, som blev alt mere og mere begierlig; jeg vilde gjerne forsøge det; — Ornen, som vilde styre hans Nysgierrighed, gav ham følgende Raad: tag, sagde han, et stærkt Træ i din Mund, men hold vel fast om det, saa vil jeg gribe i det med min ene Kloe, og saaledes føre dig op. Skildpaden, fuld af Glæde, gjorde som Ornen sagde — og, frye over sin Lykke, blev løftet et godt Stykke op. Nogle andre Skildpadder, som krøb for neden, raabte med Forundring: See vores Staldbroder kan flyve; — den flyvende Skildpadde, som hoverede over dem, svarede dem: ja trods Eder; men i det samme slap han Træet, faldt til Jorden, og blev til en Latter for alle. (Denne Fabel forklarer sig selv.)

Svar, som Tiltale.

En Mand betroede engang sin Ben nogle hundrede Pund Jern at forvare, og derpaa drog en søye Tiid bort. — Smidlertiid kom den-

Denne hans Ben i Forlegenhed for Penge, og folgte Jernet; — Nu kom Manden hjem, og vilde have Jernet; Ja min Ben, svarede den anden Koldsindig, kom med mig i min Kielder, der ligger det heelt og holden; derpaa gif de need, men søgte Jernet forgieves; Ey! Ey! sagde den, som skulde svare til Jernet, — nu har vist de forbandede Muus ædt det. Den anden, som mærkede Uraad, loed som han gav sig tilfreds, og ved Leilighed stjal denne Mand's Søn fra ham; — Hidsig blæsendes kom han og spurgte om sin Søn! Min Ben svarede han: I Gaar fløy saa mænd en stor Fugl bort med ham. Hvad! sagde Manden, naar har man hørt magen til slikt. Ja! sagde Manden Koldsindig, uden Tvivl maae denne Fugl være fra det Land, hvor Musene æde Jern.

Rapporter

til

Dag-Runden.

Papa har faaet sin Søn hjem. Det er en allerfiereste Glut, og meget mere ravgal end før.

Jeremias Begrædelse er oplagt paa nye in 4to, tilligemed et Anhang, som skal være en Afhandling om: Hvad? — Det lader til at være mørke Spørgsmaal; men de, der har læst dem, siger: at det sigter egentlig til: Hvad er en Mars Kiendetegn? En

En complet Maskerade = Dragt NB. til at bruges om Dagen og forestiller en Autor i Ledebaand, med Hølleklæde og Fallhat, havende for paa Brystet en Hagesmekke, hvorpaa staaer: Tanker i min Daarekiste, er at faae tilkiøbs.

Den Madame, som vi i vores No. 1. mældede om, at være bleven en høvbedrøvet Enke, er nu for fiorten Dage siden lykkelig bleven foreenet med den lille Ben, som hun i Korveien havde fæstet sig bort til. Om hans Persons Angenemhed er saa stor, at den kan betage hende sin Sorg over den første Mand, veed vi ikke, men hans Creditorer finde sig meget fornøiede med dette Partie, da de til Hr. Brudgom have allerede indleveret deres Regninger. Disse Slags Lykønskninger falde vel noget drøye for nyegiste Folk; men vi ere Borgen for, at de kommer meget snarere fra Hiertet, end de utidige poetiske Hyklerier.

Glæde over all Glæde! En lille ung hertens Herre har faaet alle 5 Nommere ud i sidste Trækning. Nu er hans Lykke giort, og nu er han uimodstridig Frue Fortunes Kieledegge. Denne bizarre Madame, som ellers narrer Folk til at die af hendes giftige Bryster, hvis Dvalledrif gjør, at Folk drømme om Haab, om Guld, om grønne Skove, fandt nu endelig for got at yde all sin Kraft paa denne lille Herre — Alle 5 Nommere ud! Alle, alle raaber han, og ilende skynder han sig til Collecteuren; men ach! han havde dem paa 3 Sedler og ey besat Udtrækkene; og altsaa fik han intet.

